Książę pokoju

Boża sprawiedliwość

I pokój stanie się dziełem sprawiedliwości, a niezakłócone bezpieczeństwo owocem sprawiedliwości po wszystkie czasy – Izaj. 32:17.

Czym jest imię? W dramacie „Romeo i Julia” William Shakespeare napisał: „To, co nazywamy różą, nazwane jakimkolwiek innym imieniem nadal będzie pachnieć słodko”. Bez względu jak je nazwiemy, kwiaty pachną słodyczą, owoce smakują soczyście, zaś kolory odbijają te same długości fal świetlnych. Podobnie i ofi ara Jezusa jest równie skuteczna i słodka, bez względy na to, jak zostanie opisana.

Bez względu jednakże na powyższe dygresje, Pismo Święte zwraca szczególną uwagę na określenia, jakimi opisuje Syna Bożego. Imiona nadane Jezusowi zostały szczególnie dobrane w celu opisania Jego charakteru i pozycji. Jakże pięknie prorok Izajasz opisuje naszego Pana i Zbawiciela: „Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu, i nazwą go: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju” (Izaj. 9:5).

Książę pokoju

„Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a bogiem było Słowo” (Jan. 1:1, Emphatic Diaglott). Zanim powstał jakikolwiek inny byt poza naszym Niebieskim Ojcem, Bóg stworzył Słowo (greckie: Logos), jako wyraz Ojca wszechrzeczy, pierwsze i ostatnie stworzenie dokonane bezpośrednio przez Jehowę, wspaniałe odzwierciedlenie wszelkich cech Boga jako Stworzyciela. Jako odbicie Stwórcy, Słowo było obrazem każdej z podstawowych Bożych cech. „Tak długo jestem z wami i nie poznałeś mnie, Filipie? Kto mnie widział, widział Ojca; jak możesz mówić: Pokaż nam Ojca?” (Jan. 14:9). Logos oraz Boski plan wieków są odbiciem Bożej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy, spośród których to cech sprawiedliwość jest podstawą wszystkiego: „Sprawiedliwość i prawo są podstawą tronu twego, łaska i wierność idą przed tobą” (Ps. 89:15).

Kłamstwo Lucyfera oraz wynikłe z niego nieposłuszeństwo człowieka stały się źródłem niesprawiedliwości, która popchnęła człowieka na pochylnię grzechu i degradacji prowadzących do śmierci. W celu naprawienia tych skutków, Boża sprawiedliwość wymagała zadośćuczynienia w postaci doskonałego życia w zamian za doskonałe życie. Już od samego początku, Logos, współtwórca i współbudowniczy ziemi, był chętny wykonać Boży plan względem ludzkości; plan, który swym zasięgiem obejmuje tysiące lat historii, zanim osiągnie zamierzony cel. Wszystkie te lata miały być wypełnione niepokojami, wojnami, rebeliami i złem, ale ostatecznym celem tego wielkiego zamierzenia jest sprowadzenie na świat pokoju.

Poniższe słowa zaczerpnięte z proroctwa Izajasza są wspaniałym wyrazem aprobaty dla woli Ojca: „Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto tam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie!” (Izaj. 6:8). Zauważmy różnicę między chęcią jaką okazał Logos w wypełnianiu Bożej woli a podejściem Lucyfera, które również zostało opisane przez proroka Izajasza: „A przecież to ty mawiałeś w swoim sercu: Wstąpię na niebiosa, swój tron wyniosę ponad gwiazdy Boże i zasiądę na górze narad, na najdalszej północy. Wstąpię na szczyty obłoków, zrównam się z Najwyższym” (Izaj. 14:13-14).

Istnieje ciekawy związek językowy pomiędzy Starym Testamentem, Nowym Testamentem a sposobem tłumaczenia słowa „sprawiedliwy” i „prawy”. Pojęcia te są niemalże synonimami. W Starym Testamencie słowo tsaddiyq (Strong□s #6662) oznaczało sprawiedliwego albo prawego; niekiedy jest tłumaczone jako „prawy” a niekiedy jako „sprawiedliwy”. Podobna sytuacja ma miejsce w Nowym Testamencie w przypadku słowa dikaios (Strong□s #1342). Słowo to oznacza sprawiedliwego albo prawego i tłumaczone jest na oba sposoby.

Sprawiedliwość jest pojęciem pochodzącym od słowa „sprawiedliwy” i oznacza prawość, uczciwość, coś zasłużonego, zapracowanego, opartego na dobrych podstawach, dobrze uzasadnionego, zgodnego ze standardami lub wymogami, zgodnego z prawem, prawdziwego i poprawnego (World Book Dictionary). W Piśmie Świętym, gdy coś nazwane jest jako sprawiedliwe albo usprawiedliwione, oznacza to, że jest prawe, w zgodzie z Bożymi prawami i zasadami.

Sprawiedliwość jest często porównywana do wagi. Truizmem jest powiedzenie, że sprawiedliwość zasadza się na równowadze. Gdy brak jest sprawiedliwości, brak jest równowagi, co wprowadza poczucie dyskomfortu i braku pokoju. Gdy jednak osiągnięta zostanie prawdziwa sprawiedliwość, osiągnięta zostanie również równowaga, która przyniesie ze sobą pokój i pociechę. Izajasz łączy pojęcie sprawiedliwości i prawości z pokojem: „I pokój stanie się dziełem sprawiedliwości, a niezakłócone bezpieczeństwo owocem sprawiedliwości po wszystkie czasy” (Izaj. 32:17). Bez sprawiedliwości nie ma pokoju. Bez prawości nie ma sprawiedliwości, a zatem brak jest i pokoju. Z powodu swego grzesznego

nieposłuszeństwa, człowiek nie znajduje się w stanie równowagi i pokoju z Bogiem. Ludzkość nie jest usprawiedliwiona i nie spełnia Bożych wymogów. Jednakże Jezus ofi arował swe życie jako pojednanie i zadośćuczynienie dla tej nierównowagi: „Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (1 Kor. 15:22). Jego ofi ara polegała na oddaniu doskonałego życia w zamian za inne doskonałe życie. W ostatecznym rozrachunku, przywrócona zostanie równowaga i wszystko znów będzie uczynione prawym.

Tęsknimy do tego dnia, kiedy cały świat zobaczy wypełnienie jednego z najpopularniejszych i najczęściej cytowanych proroctw: „I rzekł do nich anioł; Nie bójcie się, bo oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem wszystkiego ludu” (Łuk. 2:10). Ta wielka radość objęła na razie jedynie tych, którzy ją dostrzegają. W chwili obecnej, są nimi członkowie Kościoła którzy dobrowolnie ofiarowują Panu swą lojalność; jednakże we właściwym czasie pozostała część ludzkości będzie chciała uczynić to samo.

Odnowienie utraconej korony

„Tak mówi Wszechmocny Pan: Precz z diademem, precz z koroną; nic nie pozostanie tak, jak jest. To, co niskie, będzie wywyższone, a co wysokie, będzie poniżone. W gruzy, w gruzy, w gruzy obrócę je. Także ono nie pozostanie tak, aż przyjdzie ten, który ma do niego prawo; jemu je dam” (Ezech. 21:31-32). Gdy korona zostanie zwrócona Jezusowi, wówczas On, jako władca według porządku Melchizedeka, król i kapłan zarazem, będzie panować z Nowego Jeruzalem, nowego „miasta pokoju”. „Zadaje się niekiedy pytanie, dlaczego obecność Księcia Pokoju wywoła tak wiele trudności. Odpowiadamy, że nie jest On jedynie pokojowym władcą, lecz królem sprawiedliwości. Nie może istnieć trwały pokój ani szczęście w oderwaniu od zasad sprawiedliwości. W procesie ustanowienia Jego Królestwa niezbędnym będzie, aby obecnie istniejące królestwa zostały obalone, gdyż ich byt jest podtrzymywany za pomocą niesprawiedliwości i tyranii. Z tego samego powodu muszą zostać potępione przez nowego króla wszelkie tytuły i zaszczyty wynikające z urodzenia, oparte na oszustwie i niesprawiedliwości wieków minionych, a także bogactwo i zaszczyty nieuczciwie zdobyte za naszych dni. Nowy Król oświadcza bowiem, że pokorni i uniżeni zostaną wywyższeni, zaś dumni i aroganccy zostaną poniżeni. W czasie Jego królowania, cisi odziedziczą ziemię” (Reprints, str. 621). „Oto idą dni mówi Pan że wzbudzę Dawidowi sprawiedliwą latorośl: Będzie panował jako król i mądrze postępował; i będzie stosował prawo i sprawiedliwość na ziemi. Za jego dni Juda będzie wybawiony, a Izrael będzie bezpiecznie mieszkał; a to jest jego imię, którym go zwać będą: Pan sprawiedliwością naszą” (Jer. 23:5-6). Prawdziwy pokój, wieczny pokój, nie może być osiągnięty bez prawdziwej sprawiedliwości. Chrystus najpierw musi wykonać swą władzę za pomocą laski żelaznej, musi najpierw zburzyć wszelką niesprawiedliwość, zanim będzie mógł być osiągnięty prawdziwy pokój. Chrystus zapłacił cenę własnego życia jako okup za całą ludzkość, w celu zaspokojenia sprawiedliwości wymaganej wobec Adama i okoliczność ta stanowi dla niego tytuł do sprawowania władzy. Psalmista w poetycki sposób opisuje tę bliską więź istniejącą między prawością a pokojem: „Chciałbym teraz słyszeć, co mówi Bóg, Pan: Zaiste, zwiastuje pokój ludowi swemu i wiernym swoim, aby tylko nie zawrócili do głupoty swojej. Zaiste, zbawienie jest bliskie dla tych, którzy się go boją, aby chwała jego zamieszkała w ziemi naszej. Aby łaska i wierność się spotkały, a sprawiedliwość i pokój pocałowały” (Ps. 85:9-11). W końcu, gdy już wszystkie rzecz zostaną poddane pod jego stopy, Jezus wraz ze swym uwielbionym Kościołem jako Oblubienicą, przekaże władzę nad wszystkimi rzeczami Bogu Ojcu. Wówczas to, pod rządami wielkiego Króla wszechświata, poddana ziemia otrzyma należne jej miejsce w boskim porządku, poddana pod każdym względem doskonałemu Bożemu kierownictwu i administracji Księcia Pokoju.

„I pokój stanie się dziełem sprawiedliwości, a niezakłócone bezpieczeństwo owocem sprawiedliwości po wszystkie czasy” (Izaj. 32:17).

Mark Grillo